

Bůh je náš Otec (KKC 2779 – 2796, YOUCAT 37, 515 – 518)

Vstupní modlitba 19. neděle:

Všemohoucí, věčný Bože, tys nám poslal Ducha svého Syna a přijal jsi nás za vlastní; a proto k tobě smíme volat jako k Otci: upevni, co jsi v nás započal, abychom se mohli ujmout zaslíbeného dědictví. Prosíme o to skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Otče

Existuje jedna hra, ve které napíšete slovo a ostatní po vás dopisují, co je k tomuto slovu napadá.

Při jedné přípravě na biřmování napsal jeden mladý člověk slovo „dobrý otec“ a další mladí k tomu připsali:

pomáhá při vzniku života, život chrání, činí ho krásným a šťastným, je vždy oporou, dokonalý táta, takového bych chtěla mít.

Tento popis může být velikou inspirací pro muže, ale také se dá použít pro zamyšlení nad Božím otcovstvím.

Bůh je můj otec, protože od něho můj život pochází a on jediný ho může učinit skutečně hluboce a trvale krásným a šťastným.

A kdykoli vstupujeme do modlitby Páně a vyslovíme „Otče“, máme na toto všechno myslet.

Přicházím před dárce života a štěstí, který si mě adoptoval a chce o mě pečovat jako ten nejlepší táta na světě.

Teď v této chvíli, v této modlitbě, v této mši svaté...

Otče náš

„Náš“ – toto slovo nám připomíná, že to co jsme si řekli o Božím otcovství, platí úplně pro všechny.

Věřící i nevěřící, lidi „zlé“ i „dobré“.

Bůh je otcem všech, miluje mne i tebe.

Jak moc miluje, nám říká Bible krásným obrazem:

„Cožpak může zapomenout žena na své pacholátka, neslitovat se nad synem vlastního života? I kdyby některé zapomněly, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní...“ (Iz 49,15n)

Život každého člověka je v Božích rukou.

Ti šťastní si to uvědomí a spokojeně se tam uvelebí a ti nešťastní se odtud snaží dostat ven.

Z toho vyplývá jedna důležitá věc:

Chceš-li dělat Bohu radost, nenadávej na ty nešťastné děti, které utíkají od Boha a neztracuj je.

Sám buď Bohu dobrým synem, milou dcerou a udělej něco pro ty, kdo se od Otce vzdalují...

Otče náš, jenž jsi na nebesích

Nebe je nám blíž, než si myslíme.

Jeden alkoholik říkal: „Já mám nebe, kdekoli mi nalejí.“

Věřící mohou tento výrok parafrázovat:

„Máme nebe, kdekoli se pohroužíme do modlitby.“

Nebe není místo, ale stav.

Zatímco alkoholika stojí jeho „přelud nebe“ peníze a zdraví, věřícímu stačí trocha času, ztišení a touha být s milujícím Otcem – a má skutečné nebe nadosah.

Po dobré modlitbě nepřichází bolestné procitnutí a nepříjemná kocovina, ale radost, touha, síla a chuť udělat něco dobrého.

To nebe, které jsme prožili s Bohem, vnést do světa.

Přeji nám, abychom takovouto modlitbu prožili i při dnešní liturgii.

Amen.